

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 46., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 14. novembra 1948.

"TU MAJHEN IN NEZNATEN,
V NEBO GRE BOGAT IN DOČEŠČEN.
Z NEBEŠKIMI SLAVOSPEVI"

(Za god sv. Martina)

O sv. Martinu tako poje Cerkev na njegov god. Kako je za=služil svojo veličino pred Bogom? Nekje v Panoniji (današnja Mad=žarska in severna Jugoslavija) se je rodil v poganski družini. Pro=ti volji staršev se je priglasil v število tistih, ki so hoteli biti sprejeti v Cerkev božjo, postal je katehumen. Potem je postal vojak in služil dvema cesarjema. Kazal pa je že tedaj dve značilni lastnosti, ki sta ga storili tako velikega v očeh božjih. Silno veliko ljubezen je imel do ubožcev in ves predan je bil v voljo božjo. Samo tisto se mu je zdelo dobro, prav in vredno storiti, kar je spoznal za božjo voljo.

Še preden je postal kristjan - tako pripoveduje legenda, je kot vojak, ko ga je prosil revež miloščine, presekal z mečem vojaški plašč in mu ga polovico podaril, ko drugega ni imel. Na= slednjo noč mu je Kristus sam pokazal, kako vseč mu je bilo to de=janje, ko se mu je prikazal ogrnjen v tisto polovico plašča.

V naših časih je posebno važno povdarjati ljubezen in dobroto, ker je svet na to pozabil, pri Bogu je pa to prvo. Sami smo reveži, gotovo je to. Vendar Bog ne bo gledal na to, ali podar= jamo stotake in tisočake ali najskromnejše beliče. Bog gleda na duha, na srce, če smo pripravljeni iz ljubezni in usmiljenja poma= gati in pomagamo z malim darom, ki ga v ubožstvu premoremo, bo to pri Bogu veliko vredno.. Veliko vredna je tudi pomoč v delu. Naš zmaterijaliziran čas se smeje zastonjskemu delu, delu za druge, ker hoče, da delo vedno nese. Ne vedo pa ti ljudje, da tako delo, ki ga storimo zastonj v korist bližnjemu, nese največ, ker ga bo popla= čal Bog.

Zahvalna nedelja, ki je obnenem nedelja krščanske lju= bezni, je pred nami. Dolžni smo Bogu za to, kar nam je dal, kaza= ti hvaležnost, in ne bomo jo pokazali na noben drug način lepše, kakor če bomo polni ljubezni in dobrote pomagali v svoji revščini vsakemu z miloščino in dejansko pomočjo. Pri tem pa ne glejmo le na telesne potrebe bližnjega, tudi duše in njih silna revščina naj nam bo pred očmi, tudi tu pomagajmo.

Marsikdo ne more in ne more doumeti, kako da bi se bilo treba Bogu zahvaliti za stiske, žalost in trpljenje preteklega le= ta. Poglejmo spet, kako sv. Cerkev blagruje sv. Martina: "O bla= ženi škof Martin, ki se ni bal ne smrti in se tudi živeti ni bra= nil." Sveti škof sam pa je molil; "Gospod, če sem tvojemu ljud= stvu še potreben, se ne branim naporov, Tvoja volja naj se zgodi!" To je krščansko gledanje na delo, napore, trpljenje. Vse to je

služba Bogu. Bog ve, kaj je potrebno, koristno, dobro za nas, za soljudi in vse človeštvo, zato on odreja, kaj naj delamo, trpimo. Bog tudi ve, na katera ramena naj naloži ta ali oni križ. Ko- gar hoče posebno odlikovati, mu da več in bolj težkih, bolj odgo- vornih del. Če je nas tako odlikoval, da nam je naložil tako ve- liko nalogo trpljenja in dela, ali naj zato godrnjamo? Ne bodimo v skrbeh, da ne bi zmogli. Komur naloži posebno težak križ, mu da tudi izredno pomoč, seveda če udano ta križ nase vzamemo.

Polno dolžnost zahvale moramo čutiti letošnjo zahvalno nedeljo do Boga. Izredno zaupanje nam je izkazal, velikansko od- govorno breme trpljenja naložil. Tudi mi odgovarjajmo s svetim Mar- tinom: "Gospod, ne branim se naporov." Poleg tega pa prosimo: "Če si naložil izredne križe, podpiraj našo človeško slabost tudi z izredno pomočjo!"

Majhno in neznatno je tudi naše življenje in trpljenje v mišljenju sveta. Kot zaznamovani, kot izobčenci se klatimo po svetu, kot breme za človeško družbo. Vendar, če bomo šli skozi tako težko življenje polni ljubezni in usmiljenja do dušnih in te- lesnih revežev in nudili povsod vso od naše strani možno pomoč, če bomo udano in radi nosili, kar nam je Bog naložil, bomo tudi mi deležni zaslužnja sv. Martina. Bogati bomo šli v nebo, nebeški slavospevi nam bodo dali čast za dobro in prav preživeto zemelj- sko življenje.

† APOSTOLAT TRPLJENJA †

5. marca 1936. je umrl redeptorist pater Martin Forner v zavetišču za gobavce v Santo Angelo v Braziliji. Deloval je 38 let v Braziliji po večini v krajih v notranjosti države Goyaz, kjer so bila potovanja izredno težka. Ko je na sebi opazil znake goba- ve bolezni, je vzel to bolezen popolnoma vdano nase iz božjih rok; ko je sprevidel, da mu zdravljenje pri specialistu ne more dati ozdravljenja, je rad privolil v to, da se popolnoma loči iz sve- ta in gre v zavetišče za gobavce v Santo Angelo. Tam se je začel zanj ne le čas največje osamelosti in trpljenja radi polagoma ras- toče bolezni, ampak tudi čas nadvse blagoslovljenega apostolske- ga dela. Čez 800 gobavcev je bilo v teh velikih prostorih. Med temi pa so bili poleg posameznih tihih trpinov mnogi, ki so bili Bogu popolnoma odtujeni, deloma radi popolne verske nevednosti, deloma iz topega obupa. Za vse naj bi bil on rešilni angel. Prišel je tja 5. decembra 1928. na predvečer prvega petka. Še isti dan je povabil ljudi k spovedi za praznovanje prvega petka. Prišlo je precejšnje število dobrih duš, ki so potem pod njegovim vodstvom kmalu dnevno hodili k svetemu obhajilu. Drugim se je posvetil z vs- ljubeznijo in potrpežljivostjo, tolažil, učil jih je, oskrbel z dobrimi knjigami in spisi, rožnimi venci in drugimi nabožnimi predmeti in jih tako vodil bliže Odrešeniku. In prihajali so drug za drugim, nekateri k prvi spovedi in obhajilu - drugi pa spet na novo po dolgem presledku. Njegova gorečnost in zlasti njegova po- trpežljivost in veselost v njegovem trpljenju je vse pritegnila nase. Tako je bil dom trpljenja po njem spremenjen v kraj udano- sti in pobožnosti. S posebno ljubeznijo je pomagal umirajočim. Za pospeševanje verskega življenja je vpeljal apostolstvo molitve, Marijino družbo in mnoge je navajal k temu, da postanejo duše žrtve. V prostem času je veliko fotografiral, da je s tem svojim tovarišem v trpljenju delal veselje. V zadnjih mesecih je mogel le še s težavo šepetaje govoriti, gorečnost njegova pa ni chome- la. Čas svoje smrti je vedel že nekaj mesecev naprej. Kar se da

dobro se je pripravljaj in je skušal vse urediti. Na sam smrtni dan je že ob treh zjutraj prejel sveto popotnico in pol ure po tem je mirno in blaženo zaspal. V sedmih letih svojega apostolskega dela v zavetišču za gobavce je razdelil 182.000 sv. obhajil. Umrl je pred prvim petkom.

Cim bolj razbeljeno je jeklo
tem trdnjši je meč
in če več krvi je iz srca odteklo,
je tudi vrednosti tem več.

Z d a j š e z e l o v e l i k o t r p l j e n j a . .

Nek župnik piše v časopisu "Benediktusbote" 1. 1939. Na neki podružnici v moji fari je bila bolna rena služkinja. Zdravnik je ugotovil: vnetje možganov - rešitve ni. Otrok je otroško pobožno sprejel iz rok svojega župnika zakramente za umirajoče in ko jo je vprašal, kaj še želi, je preprosto odgovorila: "Zdaj še zelo veliko trpeti, potem pa umreti." Potem je še večkrat v zadnjih dneh ponavljala to željo. Ko ji je neka pridna starejša deklita skušala izbiti iz glave misel na smrt, je rekla: "Ne, ne, hočem še veliko trpeti, da se spokorim za svoje grehe - potem pa takoj umreti, drugače bi mogoče še veliko greha naredila. Po hudem trpljenju je čisto mirno umrla. Na njen 20. rojstni dan so jo z vso častjo pokopali - saj je bil to njen rojstni dan za nebesa.

KATOLIŠKI MISIJONI

V E L I K I N A Č R T I

(Nadaljevanje)

B E G U N S K I S A D O V I

Brat KAREL KERŠEVAN.

In to se tudi dogaja. Če kakšna družba ne skrbi dovolj za svoj misijon, ji ga Cerkev vzame in izroči drugim misijonarjem. Ko postane delo v taki pokrajini preobsežno, jo sveta Stolica razdeli v dve ali več pokrajin, ki jih izroči ali članom iste družbe, če so za to sposobni ali drugim redovom, še najrajši pa domačim duhovnikom, če je le mogoče. Tako se škofije dele in znova drobe v manjše škofije in Cerkev se vedno bolj organizira in dobi tako obliko kot pri nas.

Kaj pa z misijonarji, smo se vprašali. Pij XI. tako zaskrbljene misijonarje vprašuje: "Ali ne bo že zato koristno prepustiti postaje domačim duhovnikom, naj jih varno in uspešno obdelujejo, da se boste vi mogli vsak dan hitreje pomikati k drugim narodom in jih pridobivati za Kristusa."

Resnično. Le prerado se zgodi, da se človek tako zakoplje v svoje delo, da ga potem težko pusti. Pomislimo, koliko truda so

Podobno kot bratu Verdniku, se je misijonska želja precej pozno izpolnila br. Karlu Kerševanu, ki je še starejši kot br. Verdnik, doma iz Trsta. Skupaj s svojim bratom Marcelom je stopil v noviciat Misijonišča Groblje že pred kakimi 20 leti. Medtem, ko je njegov brat kmalu potem odpotoval v Belgijski Kongo, kjer že kakih 28 let že jako koristno deluje na področju misijonske prefektore Biharo pod vodstvom belgijskih lazaristov, je naš Karel vršil tudi veliko misijonsko delo, ko je bil eden vodilnih delavcev Misijonske tiskarne v Grobljah od njenega početka do njenega žalostnega konca v nasilju Gestapa in v ognju komunizma. Vsi v Misijonski tiskarni izšli "Katoliški misijoni", "Misijonski koledarji" in ostali misijonski tisk so šli skozi njegove roke. Končno mu je Bog zvesto delo v zaledju poplačal

misijonarji položili v vstajenje Cerkve v čisto poganskem svetu, kako so s svojim znojem naravnost prepeljili tisto zemljo, morda jo močili z mučeniško krvjo. Zdaj pa morajo vse popustiti, zdaj, ko stvar že stoji, ko delo ni več tako težko, zdaj, ko je vse dograjeno. Težka je taka ločitev. A papež zahteva, da gremo v misijonsko delo s popolno nesebičnostjo. Zato mora biti vsak misijonar pripravljen, da bo zapustil svoje delovno polje, kakor hitro bo Cerkev tam utrjena. Celo žetleti in delati mora na to, da se to čim prej zgodi, kajti čakajo še obširnejša polja, kjer bo treba vse znova začeti. Zanje še ni misijonarjev in če so, jih je premalo. Zato naj hite, hite, da bodo mogli zapustiti svoje sedanje misijonske postaje in se pomikati dalje v pogansko celino.

Kakor vojskovodja daje naročilo oddelkom lahke konjenice, naj se pomika zdaj sem zdaj tja, tako papež kot vrhovni poveljnik razvršča sile v vedno nove boje. Ni sanjač, ki bi se bal, da bo prehitro konec tega idealnega poslanstva Cerkve, ker se predobro zaveda, kako daleč smo še od cilja, da bi mogli res povsod utrditi Cerkev.

In ta misijonska skrb vse Cerkve je lepo izražena v besedah Pija XI.: "Ko namreč premišljujemo, da je pogano okrog ene milijarde, nima naš duh pokoja in zdi se nam, da tudi nas pretresa oni glas: "Vpij, ne prenehaj, kakor trobenta povzdiguje svoj glas!" (Iz 58,1). "Ne bo mirovala sv. Cerkev, ne bo si dala pokoja, dokler si ta cilj ne doseže."

podjetjih prevažnega kalkutskega misijona.

B R A T R A F A E L M U R E L S . S .

O njem smo izvedeli iz pisma brata Cirila Verdnika, ki je v Colombo na ladji naletel nanj; peljal se je iz Barcelone v Hongkong na Kitajskem. (Prihodnjič dalje).

s tem, da mu je odprl pot tudi na misijonsko polje, kamor je iz Rima preko Belgije z letalom odplul v maju leta 1947. in se sedaj že pridno udejstvuje v misijonu Bolobo in ostalih postajah prefektu-

G. CIRIL ČARGA C. M.

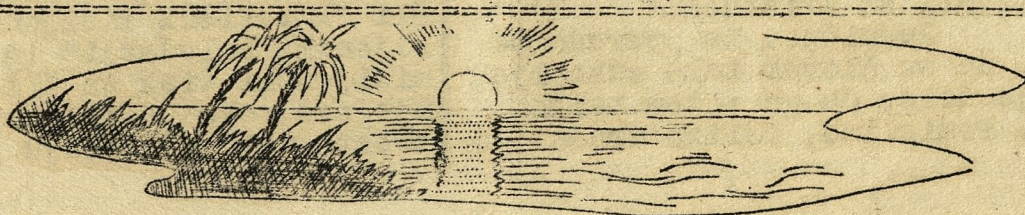
Še en slovenski lazarist, iz turinske province, naš primorski rojak g. Ciril Carga (rojen 1917.) je odpotoval v misijone in sicer v začetku leta 1948. v misijon Kian v provinci Kiangsi na Kitajskem, kjer imajo lazariisti turinske province svoj misijonski delokrog. O njegovi poti še nimamo podrobnejših vesti.

P. RUDOLF PIPEK OFM.

Tudi o tem novem slovenskem misijonarju, ki je leta 1948. zapustil evropska tla in se preko Združenih držav in Havajskih otokov podal na Kitajsko, ne vemo še podrobnosti.

B R A T L U K A N D . J .

Ta je odpotoval v družbi svojega hrvaškega sobrata iz Rima z letalom leta 1947. v Kalkuto, kamor je prispel po komaj 4 dneh poto-
vanja in sedaj že sodeluje skupno z belgijskimi in slovenskimi jezuitskimi sobraty pri raznolikih misijonskih

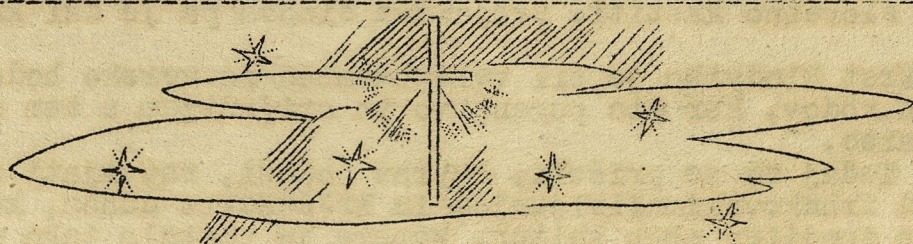
NJEGOVA NAJVEČJA SREČA

28. septembra 1917 je izpovedal v Meranu katoliško veroizpoved ameriški pisatelj John L. Stoddard s svojo ženo. Rodil se je 25. aprila 1850. v Brooklinu pri Bostonu v U S A kot otrok globokovernih staršev stroge kongregationistične sekte. Hotel je v začetku postati pridigar, pa je kmalu ta načrt zavrgel, ko je pri proučevanju sv. Pisma naletel na velike težave. Postal je predavatelj, kjer je z največjim uspehom uporabljal svoje velike izkušnje, ki jih je nabral na svojih velikih potovanjih. Stoddardova predavanja so žela take uspehe, pravi bostonski časopis kakor predavanja Charlesa Diclensa. Ta predavanja so izšla v 15 debelih bogato ilustriranih zvezkih v več kot milijonski izdaji. Leta 1912. se je Stoddard trajno naselil v vili v Obermaisu pri Meranu. Prvi povod za prestop je dala svetovna vojna s strašnim propadom vseh zemeljskih vrednot. O tem piše: "Pustil sem, da me je gnalo neizogibnemu koncu - na zunanjo brezbrizhen - v svojem srcu pa sem bil nesrečen, dokler mi ni nenadoma strašni polom našel toliko slavljenega civilizacije, vrpel iz moje brezbrizhnosti, kot bi zaslišal trombo poslednje sodbe." Pobožna grofica Hompesch ga je seznanila z jezuitskim patrom, ki se je tedaj slučajno mudil v Meranu, in ta ga je uvedel v katoliško vero. 28. septembra 1917. ga je sprejela katoliška Cerkev v svoje naročje. Spisal je zgodovino svoje spreobrnitve, ki je izšla v petih jezikih. Malo pred smrtjo pa je napisal še drugo delo: "Dvanajst let v katoliški Cerkvi", kjer je dal odgovor na tolikrat stavljeno vprašanje - ali je že kdaj obžaloval ta prestop. Tako lepo odgovarja: "Ta ena, sveta, apostolska Cerkev, mi je dala mesto dvomov - gotovost, mesto zmede red, mesto teme - luč, mesto sence - resnico". Poleg svojega peresa je dal v službo Cerkvi tudi svoje veliko premoženje. Nobenega verskega zavoda, nobenega ubogega študenta, nobene zgradbe nove cerkve na daleč okoli ni bilo, kjer ne bi on izdatno pomagal. Nova zgradba Hospica sv. Jožefa pri domu rokodelskih pomočnikov v Meranu je izključno njegova ustanova. Njegov 80. rojstni dan je bil praznik za cel Meran.

Takrat je spregovoril slavljenec tele kratke, pomembne stavke: "Prvič v življenju ne najdem besed, da bi izrazil čustva ljubezni in prijateljstva, ki me vežejo na Meran."

Kmalu nato je zbolel na ledvicah. Trpljenje je bilo pravo mučeništvo. Vse je prenašal s čudovito potrpežljivostjo in udanostjo. Nekaj tednov pred smrtjo je rekel ženi: "Moj križ je trpeti, tvoj pa, da me moraš gledati, da trpim in ne moreš pomagati - niti mi polajšati trpljenja, da bi ga z menoj delila. V tem je najin skupen križev pot."

4. junija 1931. je izdihnil med procesijo sv. Rešnjega Telesa. Naj omenimo še besede, ki jih je povzel Stoddard od nekakega drugega konvertita in jih tako rad ponavljal: Ko bom umrl, povejte vsakomur, kdor bo hotel slišati, da sem našel največjo srečo v nezmotljivi katoliški Cerkvi.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

D u h o v n a r a s t .

Vihar preseljevanja narodov se je polegel. Počasi je zavladal nad narodi mir, ki pa je pripeljal s seboj velik duhovni boj, kajti stari svet je popolna razvalina in novi naj šele postane vodilen.

Kdor bi tedaj pogledal z višine Kapitola po mestu Rimu, bi videl ruševine zidov in ostanke palač, med katerimi pa so se že dvigale nove stavbe. Nove bazilike so se dvigale - sicer še v surovem stanju in v notranjosti so jih krasili marmorni stebri porušenih poganskih svetišč - skromno vse - toda odgovarjalo je pobožni veri mlade Cerkve.

"Kapitol - zlatožarki - je opustošen, kliče okoli leta 400 sveti cerkveni oče Hijeronim, "Jupitrov tempelj in vse pogansko je razpadlo, saje in pajčevine se bohotojo nad poganskimi žrtveniki, medtem, ko mimo razvalin hite verni k grobovom v katakombah." -

Tako raste na razvalinah minljivosti - novi svet. Po padcu poganstva se nad njim dviga vera v Jezusa Nazarenškega v osvojitev sveta. - Izhodišče je Rim - oni večni Rim, katerega stari orel zmagovalnih legij je podlegel golobu miru krščanske ljubezni. - Tu nastane stalno bivališče papežev - čuvarjev večnih resnic. - Tu raste iz krvi mučencev, iz molitve vernih, iz skrbi škofov in s pomočjo Kristusa - ki je glava Cerkve - edina in zveličavna vera - Kristusova. -

Politično je spadal tedaj Rim pod Bizanc, glavno mesto Vzhodno-rimskega cesarstva (Carigead) - toda tam so imeli sami s seboj dovolj opravka, da premagajo svoje lastne težave. Ni bilo časa za rimsko provinco - prepuščena je sama sebi. -

Tedaj se je Cerkev obrnila k germanskim rodovom in sicer k najmočnejšemu delu - k Frankom - kateri so prebivali ob Reni in Mozeli ter segali na severu do morja. -

Kršćanstvo je sicer bilo pri germanskih rodovih že precej razširjeno, toda, žal po krivoverskem arijanizmu pri vzhodnih in zapadnih Gotih, Langobardih, Alanih, Gepidih in Slevih - ti rodovi so šele pozneje prestopili v pravo katoliško vero. Langobardi n.pr. šele v 7. stol. Med tem so Franki takoj sprejeli pravo vero in sicer pod mogočnim vladarjem in ustanoviteljem velikega francoskega cesarstva Klodvikom, ki je bil podjarmil zadnje oporišče zahodnega rimskega posestva in prisilil močni rod Alemanov v bitki pri Zülpichu (l. 496) pod svojo oblast. O tej bitki se poroča, da je Klodvik, ko se je zmaga že nagibala na alemansko stran, - obljubil, da sprejme vero svoje pobožne žene Klotilde, če mu Bog podeli zmago. - Res je zmagal in tudi besedo držal ter se dal še istega leta po škofu Remigiju v Remsu na božični dan slovesno krstiti. Svoja dva sinova pa je dal krstiti že preje.

Krst Klodvika je bil velepomemben za versko bodočnost germanskih rodov, ker sta poganstvo in arijanizem s tem zadobila smrtni udarec.

Tedaj so se pričeli, čeprav počasi, razvijati skupni odnosi med frankovskim življenjem in krščanskim duhom, kot neka duhovna spojitev obeh kultur, katera je postala tako močna in

nerazdružljiva ter velik blagoslov za germanske rodove.

Širjenje katoliške vere je po Klodvikovem krstu med Franki tako hitro napredovalo, da je v 100 letih pozneje bilo že 100 škofij v državi; poleg tega pa še mnogo moških in ženskih samostanov.

Radegnuda - žena Klotar-ja II. je bila hčerka turinškega kralja in rojena poganka, ko pa je bilo turinško kraljestvo in njeno pleme po Klodviku premagano, si jo je Klodvikov sin Klótar izbral za svojo nevesto ter jo dal vzgojiti v krščanski veri. Postala je bogaboječa žena, tako da je pozneje kot kralj rekel, da nima žene, ampak pobožno nuno. Končno ji je dovolil, da ga zapusti in da na podarjenem posestvu ustanovi samostan, kjer je delovala kot predstojnica v dobrodelnosti in znanosti. Umrla je v duhu svetosti l. 587.- Okoli tega samostana so sledi o samih dobrih ljudeh in med njimi je najbolj znan sloveči Venancij Fortunat, ki je bil samostanski kaplan in je pozneje postal škof. Venancij je bil pesnik, katerega himne so še danes v rabi. Izhajal je iz stari rimske senatorске rodbine. Bil je učitelj sv. Radegunde in njenih samostanskih sester. V tem samostanu so skladali pesmi, skupno brali Vergilove pesnitve in s tem neopazno ustvarjali zvezo med antičnim, germanskim in krščanskim življenjem.

Ta krog okoli Radegunde in Venancija Fortunata - zadnjega rimskega pesnika - je bil kot nekak posredovalec med kulturo krščanstva in germanskega človeka, ki je bil tedaj enostavno brez vsake dušne hrane. Hropenje po modrosti in spoznanju je bilo tem ljudem utešeno prav po katoliški Cerkvi, saj so doumeli, da je Kristus - Pot, Resnica in Življenje.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Seveda, vselej vam bom na razpolago. Le nikar ne mislite, da ste mi s tem kaj nadležni."

"Bog vam tisočkrat povrni, draga sestra, vašo veliko dobroto."

Po tem razgovoru je bila sestra Valentina vsa prevzeta. Spoznala je, v kako veliko službo jo je poklical Bog. Vsa njena služba je bila ena sama velika ljubezen. Kako tudi ne? Saj vsak dan iz ljubezni do Boga deli dobrote ubogim bolnikom, ki so iz vse Slovenije, pa tudi dalnjih južnih krajev naše domovine prihajali na Golnik v velikem zaupanju, da jim bo zopet vrnjeno najdražje - ljubo zdravje. In kdo je bil poklican poleg zavodovih zdravnikov prvi, da pomaga lajšati trpljenje, če ne bolniška sestra - usmiljenka. Koliko je bilo truda, potrpljenja, ljubezni pri izvrševanju dolžnosti. Dolžnosti, ki so izvirale iz ljubezni do bližnjega, ki je rasla iz ljubezni do Boga, pa niso bile samo razumevanje za telesno bedo človeka, ampak tudi za duhovno bedo. Ta je bila pri večini bolnikov še večja kot telesna. In kdo je to duhovno bedo videl bolje kot sestre. In zato se niso zadovoljile samo s tem, da so storile vse, da bi pacienti čim preje zadobili nazaj svoje zdravje, ampak so se trudile, da bi jim vrnille tudi duhovno zdravje.

Sestre so imele priliko spoznati strašno opustošenje, ki ga je napravila na človeškem telesu jetika, ki je pila zdravje in moč tisočem rojakom in ostalim, ki so prihajali na Golnik, z veliko željo, da bi jim bilo zopet vrnjeno zdravje. Sestre so pa imele tudi priliko videti vso duhovno bedo teh ljudi. Večina je bila brez vere. Življenjski materializem, ki sta ga gojila pri ve-

čini liberalizem, pri mnogih pa že tudi komunizem, je večino odtušil Bogu. Za mnoge je bila bolezen rešiteljica, ki jih je rešila nevere, ki so jo po prizadevanju bolniških sester in kurata zopet dobili. In ko njihovi bolezni ni ničesar - kar je bilo tu na razpolago, pomagalo - se je večina po posredovanju sester obrnila k Bogu, ki je delil telesno in duhovno zdravje.

Toliko vidnega uspeha, kot ga je doživela sestra Valentina pri Harambegoviču, pa doslej še ni videla. Bila je za velike milosti, ki jih je delil Bog tistim, ki so bili njej izročeni v oskrbo, zelo hvaležna. Podvojila je svoje žrtve in molitve, da bi Bog delil telesno in duhovno zdravje obema: Harambegoviču in Janku Ahačiču.

3.

Točno, kot sta se dogovorila, je kurat zdravilišča na Golniku, gospod Hubert Leiler, prišel k Sulejmanu Harambegoviču, da mu bo razlagal nauk edino prave katoliške vere.

Po običajnem pozdravu mu je Harambegovič ponudil stol in gospod kurat se je vsedel poleg postelje. Iz žepa je vzel uro in jo položil na omarico poleg postelje, da ne bi bil predolg.

"Lepo uro imate" je takoj pripomnil Harambegovič.

"Da, res je, mi je drag spomin. Je pa na tej uri neka posebnost: po mnenju nekaterih ljudi se je tale ura sama sebe naredila."

Harambegovič je začuden pogledal zdaj uro, zdaj gospoda kurata in ni vedel, kaj naj to pomeni. Tudi Janko je dvignil glavo in prisluhnil.

"Vi se čudite, kajne. Reči moram, da sem nad takim mišljenjem tudi jaz zelo začuden. Dobijo se namreč ljudje, ki trdijo, da je svet nastal sam iz sebe in če je svet sam sebe ustvaril, zakaj ni potem tale ura, ki je samo del sveta, ne naredila sama sebe?"

"Kaj pravite vi k temu, gospod Harambegovič?" je vprašal gospod kurat.

"Kaj naj rečem? Če hočem biti odkrit, moram priznati, da do danes nisem nikoli premišljeval teh stvari. Toda sem popolnoma prepričan, da se nobena stvar ni sama naredila."

"Tako je. Popolnoma prav imate! Tudi jaz to trdim. Ako veste, da je kje na svetu človek, ki bi mogel dokazati, da se je kaka stvar na svetu sama naredila, sem takoj pripravljen spreminiti to svoje prepričanje. Iz tega prepričanja sledi samo ob sebi tudi dejstvo, da se svet ni sam naredil."

"Prav imate, gospod kurat, sedaj mi je to popolnoma jasno."

"Ko sva ugotovila, da je vsako stvar nekdo naredil, potem lahko takoj rečeva, da čim imenitnejša je kaka stvar tem imenitnejši je tisti, ki je dotično stvar naredil."

"To je jasno kot beli dan", pritrdi Harambegovič.

"Vidite, gospod Harambegovič, predaleč bi naju vodilo, če bi sedaj hotela na dolgo in široko razpravljati o smoternosti, ki vlada na svetu in v vsemirju. Ako Vas ta stvar zanima, potem Vam lahko prinesem knjigo, ki piše o teh stvareh."

"Prosim, ako Vam s tem ne napravljam preveč sitnosti", je dejal Harambegovič, "sicer sem se tega učil v gimnaziji, pa sem že skoro popolnoma pozabil, rad bi si te stvari nekoliko obnovil."

=====

Izdaja pisarnanarodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.